

7 maj 2001.

En scout i själ och hjärta

NÄR HUMMELSTADS scoutkår firar sin årliga St. Georgshögtid i kyrkan finns förutom ledarna, barnen och ungdomarna alltid en äldre gentleman med i den blåblusade skaran. Trots att han brukar ha käppen med sig så är det sannerligen ingen böjd och krokig man som kommer vandrande kyrkgången fram, snarare en lättfotad och spänstig gentleman. Ett liv med sunda aktiviteter tillsammans med barn och ungdomar har säkert inverkat på vitaliteten.

Mannen heter Louis Landquist och bor i Hummelstad, Hallingeberg. Det engelskklingande förnamnet kommer sig av att han är född i Bridgeport i USA. Dit utvandrade hans far 1912 och efter två år följde hans mor efter.

Den 10 maj 1916 såg Louis dagens ljus. När han lagom fyllt sex år blev det bestämt att familjen skulle resa hem till Sverige, för att hälsa på var det tänkt, men eftersom tillgången på arbete börjat bli sämre i USA redan innan de reste därifrån, blev det aldrig någon återfärd.

Louis, som dittills haft engelska som sitt språk, fick snabbt försöka tillägna sig det nya modersmålet för att kunna börja skolan i Hummelstad. Pappa Josef, som var möbelsnickare, byggde så småningom en egen verkstad där Louis efter skolgångens slut började som lärling, 23 år blev det i pappas verkstad.

ATT LOUIS SOM UNG skulle gå med i den nystartade logen Stjärnan var ganska givet, som det var för nästan alla ungdomar på orten. Det stora intresset för rörelsens scoutverksamhet väcktes när han var på ett distriktsmöte i Kalmar och för första gången fick se en scoutpatrull. Ledare och talesman för gruppen var en 60-årig man iklädd kortbyxor, scoutskjorta, röd-vit halsduk och kniv i bältet.

- När han hade berättat om den nya ungdomsrörelsen visste jag med en gång att det här ska bli min melodi, säger Louis.

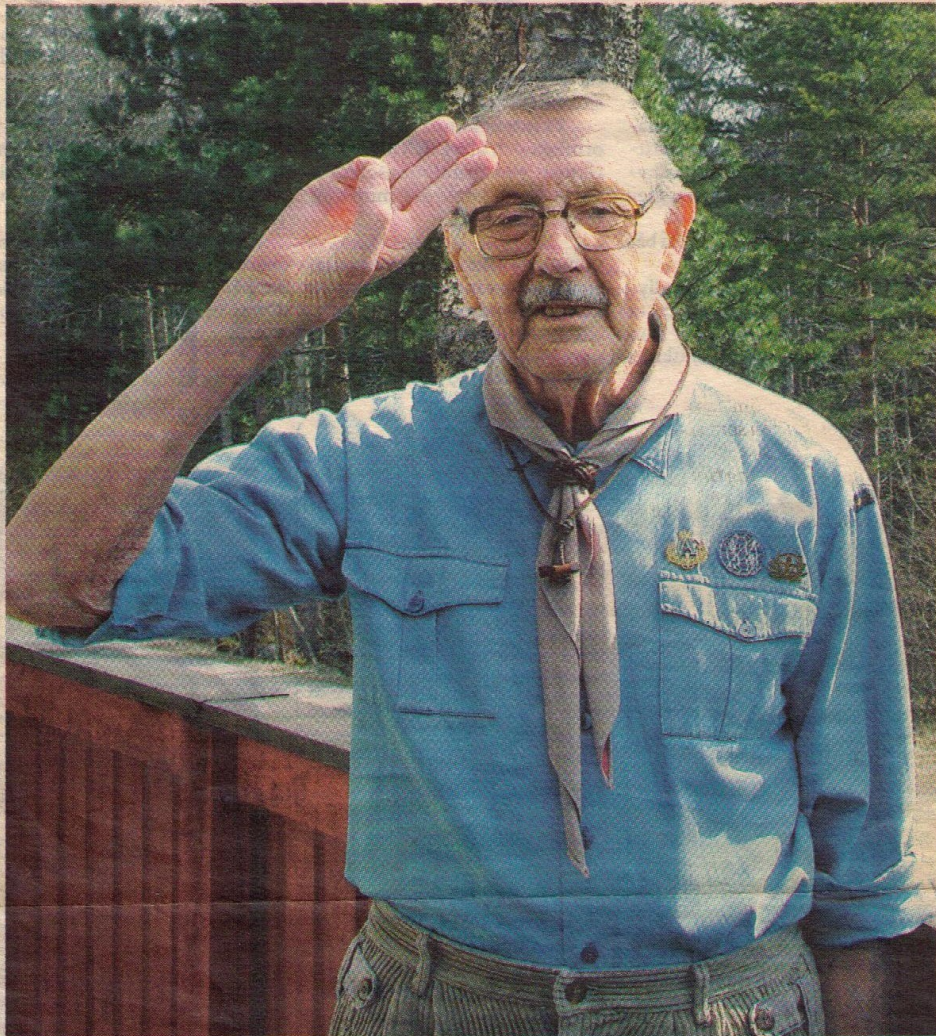

Foto: LENA PETERSSON

Louis kan ståta med flera fina märken på sin scoutskjorta: Förtjänstecken i guld, Gustaf Adolfsmärket och det finaste en scout kan få Gilwells insignier i form av två björntänder.

- Jag åkte hem och fick stöd från medlemmarna i logen Stjärnan för att försöka bilda en scoutkår i Hummelstad.

- Sedan jag gått en kortare utbildning i Växjö, där jag fick lära mig grunderna, kunde vi starta den första kåren på hösten 1946. Den fick namnet Orion och bestod av ett 10-tal elva år gamla pojkar.

- Intresset växte och som mest fanns det 31 scouter. Skaftekulla hade då en egen patrull som hette Råven. För att inte medlemmarna i den skulle behöva cykla till Hummelstad varje vecka hade vi kårmöten på en hemlig plats i skogen, halvvägs till Skaftekulla. En av medlemmarna i den gruppen var och hälsade på mig i somras och vi satt och pratade minnen i flera timmar och han kunde intyga det som många andra också sagt, att scouttiden satt spår för livet.

- **MÅNGA ROLIGA MINNEN** har jag från mina många år som scoutledare. Kanske jag ibland försummade min familj och de egna barnen, men det hoppas jag de förlåter, det var ju ett gott syfte med mitt brinnande intresse. Visst var det många som skrattade lite bakom ryggen på mig och tyckte det var lite larvigt av en vuxen karl att leva lägerliv i skogen och gå omkring i kortbyxor

och scoutskjorta men den sortens kritik har jag tagit lätt på.

- Ett av mina mindre angenäma minnen var när vi fick vår klubbstuga. Vi hade länge varit ute efter en lämplig lokal och när skolan i Hummelstad fick vattentoaletter och den gamla dassbyggnaden skulle rivas fick vi köpa den för en krona av kommunen. Villkoret var att vi städade upp platsen där den stått. Både den städningen och arbetet med att bygga upp huset på nytt blev en påfrestande tid för våra klubbmedlemmar. De hade inte krafter så det räckte till så det mesta arbetet föll på mig. Men till slut fick vi ett klubbhus som än i dag fyller sin funktion.

- **SOM LEDARE FÖR** scoutkåren fick jag flera gånger möjlighet att åka på vidareutbildning. Inom den här rörelsen liksom annorstädes kräver nya tider nya grepp. Särskilt minns jag den kurs i Rättvik där jag som bäste kompis hade Thage G. Pettersson, senare känd som talman i Sveriges riksdag. Jag har tänkt att ta kontakt med honom någon gång, vi skulle säkert ha många gamla minnen att prata om även om han nog inte fyllde sitt liv med så mycket scouting som jag kom att göra.

- Nu har inte verksamheten alltid varit lika blomstrande för Hummelstads scoutkår, det

fanns en tid när aktiviteten gick på sparlåga och vi fick anmodan från förbundet att lägga ned vår kår. Men jag skrev ett skarpt brev till dem och förklarade att nedläggning skulle det aldrig bli tal om det gällde ju att vara redo om intresset skulle komma tillbaka. Och till min stor glädje återuppstod kåren 1983.

- Nu är den mycket blomstrande med en entusiastisk grupp ledare. Medlemsantalet är åter runt 30. Numera kommer medlemmarna inte bara från Hummelstad, men det är fortfarande här som klubben har sin huvudsakliga verksamhet.

- Hur glad jag känner mig när jag varje år får vara med på deras högtid i kyrkan och se att den kår som jag startade för 55 år sedan fortfarande lever det kan jag inte uttrycka i ord. Det är så mycket jag skulle vilja säga då men jag tror inte rösten skulle hålla, säger en märkbart rörd grundare av scoutkåren Orion.